

Michael Scott

De alchemist

Voor Claudette, natuurlijk
iamque opus exegi

Ik ben een legende.

De dood heeft geen aanspraak op mij, ziekte heeft geen vat op mij. Wie nu naar mij kijkt, zal mijn leeftijd niet kunnen raden, niettemin ben ik geboren in het jaar onzes Heren 1330, meer dan zeshonderdzeventig jaar geleden.

Ik heb in mijn leven vele beroepen uitgeoefend: geneesheer en kok, boekverkoper en soldaat, onderwijzer van talen en scheikunde, zowel wetsdienaar als dief.

Maar voordien was ik alchemist. Ik was dé alchemist.

Ik werd gezien als de grootste der alchemisten, mijn diensten werden ingeroepen door koningen, prinsen en keizers en zelfs door de paus in hoogsteigen persoon. Ik kon onedele metalen in goud veranderen, gewone stenen in kostbare edelstenen. Maar dat was niet alles. Ik heb het geheim van het eeuwige leven ontdekt, diep verborgen in een boek van oeroude magie.

Maar nu is mijn vrouw, Perenelle, ontvoerd en het boek gestolen.

Zonder het boek zullen zij en ik ouder worden. Binnen de volle cyclus van de maan zullen we wegwijnen en sterven. En als wij sterven, zal het kwaad waartegen we zo lang hebben gestreden zegenen. Het Aloude Ras zal deze aarde opnieuw opeisen en het mensdom van de aardbodem wegvagen.

Maar ik zal mij niet zonder strijd gewonnen geven.

Want ik ben de onsterfelijke Nicolas Flamel.

*Uit het dagboek van Nicolas Flamel, alchemist.
Geschreven op donderdag, 31 mei, in
San Francisco, mijn aangenomen woonplaats.*

Donderdag 31 mei

‘Oké, vertel mij nou eens waarom iemand hartje zomer in San Francisco een dikke jas zou willen aantrekken.’ Terwijl ze sprak drukte Sophie Newman haar vingers tegen het bluetooth-oortje.

Aan de andere kant van het continent vroeg haar modebewuste vriendin Elle zakelijk: ‘Wat voor jas?’

Sophie veegde haar handen af aan de doek die ze tussen haar schortband had geklemd, kwam achter de bar van de lege koffiezaak vandaan, liep naar het raam en keek naar de mannen die aan de overkant van de straat uit een auto stapten. ‘Dikke, zwarte, wollen jassen. Ze dragen zelfs zwarte handschoenen en hoeden. En zonnebrillen.’ Ze drukte haar gezicht tegen de ruit. ‘Dat is zelfs voor deze stad een beetje al te vreemd.’

‘Misschien zijn het begrafenisondernemers?’ opperde Elle. Haar stem klonk haperend en klikkend door de gsm. Sophie hoorde op de achtergrond harde, sombere muziek – *Lacrimosa* misschien, of *Amorphis*. Elle was een beetje in haar gothicfase blijven hangen.

‘Misschien,’ antwoordde Sophie, niet overtuigd. Ze had net haar vriendin aan de telefoon toen ze de vreemd uitzijnde auto in het oog kreeg. De wagen was lang en fraai gestroomlijnd en zag eruit alsof hij thuishoorde in een oude zwart-witfilm. Toen hij voorbijreed, had het door de verduisterde ruiten weerkaatste zonlicht de binnenkant van de koffiezaak vluchtig in een warm geelgouden licht ondergedompeld en Sophie verblind. Knipperend om de zwarte vlekjes die voor haar ogen dansten kwijt te raken,

zag ze hoe de auto onder aan de heuvel keerde en langzaam terug kwam rijden. Zonder richting aan te geven reed hij naar de kant en parkeerde voor The Small Book Shop, recht tegenover de koffiezaak.

‘Misschien zijn het maffiosi,’ zei Elle dramatisch. ‘Mijn pa kent iemand die lid is van de maffia. Maar die rijdt in een Prius,’ voegde ze eraan toe.

‘Dit is beslist geen Prius,’ zei Sophie, kijkend naar de auto en de twee potige mannen die ernaast stonden, dik ingepakt in zware overjas, handschoenen en hoed, hun ogen verborgen achter een overdreven grote zonnebril.

‘Misschien hebben ze het gewoon koud,’ opperde Elle. ‘Wordt het in San Francisco nooit kil?’

Sophie Newman keek naar de klok met thermometer aan de muur boven de bar. ‘Het is hier kwart over twee... en zevenentwintig graden,’ zei ze. ‘Geloof me, die gasten hebben het niet koud. Die moeten het besterven van de hitte. Wacht even,’ onderbrak ze zichzelf, ‘er gebeurt iets.’

Het achterportier ging open en een derde man, nog potiger dan de eerste twee, stapte stram uit. Toen hij het portier dichtdeed, viel het zonlicht even op zijn gezicht en Sophie ving een glimp op van een bleke, ongezond ogende, grauwwitte huid. Ze stelde het volume van het oortje bij. ‘Jeetje. Je zou eens moeten zien wat zojuist de auto is uitgestapt. Een reus van een vent met een grauwe huid. Grijs. Misschien is dat de verklaring: ze hebben een of andere huidaandoening.’

‘Ik heb op National Geographic een documentaire gezien over mensen die niet tegen de zon kunnen...’ begon Elle, maar Sophie luisterde al niet meer.

Een vierde persoon stapte uit.

Het was een kleine, goed verzorgde man in een keurig driedelig pak, donkergrijs, een beetje ouderwets van snit, maar zo te zien op maat gemaakt. Zijn staalgrijze haar was uit zijn hoekige gezicht naar achteren gekamd en vastgebonden in een strakke paardenstaart, terwijl een verzorgd driehoekig baardje, overwegend zwart

maar doorspekt met grijs, zijn mond en kin aan het oog onttrok. Hij liep bij de auto vandaan naar de bakken met boeken die voor de winkel onder de gestreepte luifel stonden. Toen hij een vrolijk gekleurde paperback oppakte en in zijn handen omdraaide, zag Sophie dat hij grijze handschoenen droeg. Een parelknopje op de pols schitterde in het licht.

‘Ze gaan de boekwinkel binnen,’ zei ze in haar oortje.

‘Werkt Josh daar nog steeds?’ vroeg Elle meteen.

Sophie negeerde de plotselinge belangstelling in de stem van haar vriendin. Het feit dat haar beste vriendin een oogje had op haar tweelingbroer was een beetje te bizar. ‘Ja. Ik ga hem even bellen om te horen wat er aan de hand is. Ik bel je zo terug.’ Ze hing op, deed het oortje uit en wreef afwezig over haar warme oor terwijl ze gefascineerd naar de kleine man staarde. Hij had iets... iets eigenaardigs. Misschien was hij modeontwerper, dacht ze, of filmproducent, of misschien schrijver – het was haar opgevallen dat sommige schrijvers zich graag in ongewone outfits hulden. Ze zou hem een paar minuten geven om de winkel binnen te gaan en dan zou ze haar tweelingbroer bellen voor een verslag.

Sophie wilde net bij het raam weglopen toen de kleine grijze man zich opeens met een ruk omdraaide en haar recht in de ogen leek te kijken. Aangezien hij onder de luifel stond, was zijn gezicht in schaduw gehuld, maar toch leken zijn ogen een fractie van een seconde op te gloeien.

Sophie wist – dat wist ze gewoon – dat de grijze man haar onmogelijk kon zien: ze stond aan de overkant van de straat achter een raam waarin het zonlicht van de vroege middag werd weerspiegeld. Ze moest onzichtbaar zijn in het halfduister achter het glas.

En toch...

En toch voelde Sophie in dat ene ogenblik dat ze elkaar aankeken dat de haartjes op de rug van haar handen en op haar onderarmen overeind gingen staan en was het net of er een koude wind langs haar nek streek. Ze rolde met haar schouders en draaide haar hoofd een paar keer heen en weer, waarbij strengen van haar lan-

ge, blonde haar over haar wangen vielen. Het oogcontact hield maar een seconde aan voordat de kleine man zijn blik afwendde, maar Sophie had echt het gevoel dat hij haar recht in de ogen had gekeken.

In het moment voordat de kleine grijze man en zijn drie te warm geklede metgezellen in de boekwinkel verdwenen, besloot Sophie dat ze hem niet mocht.

Pepermunt.

En rotte eieren.

‘Wat een walgelijke stank.’ Josh Newman stond in de kelder van de boekwinkel en haalde diep adem. Waar kwam die stank vandaan? Hij keek om zich heen naar de planken vol boeken en vroeg zich af of daar iets achter was gekropen en was doodgegaan. Waar zou die smerige lucht anders vandaan kunnen komen? De kleine volgestouwde kelder rook altijd droog en muf, de lucht zwaar van de geuren van verdroogd, omkrullend papier vermengd met het vollere aroma van oude leren boekbanden en stoffige spinnenwebben. Hij hield van die geur, die vond hij altijd warm en troostrijk, net als de geuren van kaneel en kruiden die hij met Kerstmis in verband bracht.

Pepermunt.

Scherp en schoon sneed de geur door de benauwde kelderatmosfeer. Het was de geur van nieuwe tandpasta of die kruidentheeën die zijn zus serveerde in de koffiezaak aan de overkant van de straat. De geur doorkliefde de zwaardere reuk van leer en papier en was zo sterk dat zijn neus erdoor geprikkeld werd; hij had het gevoel dat hij moest niezen. Snel trok hij de oordopjes van zijn iPod uit zijn oren. Niezen met een koptelefoon op was geen goed idee, dan knapten je oren.

Eieren.

Bedorven en stinkend – hij herkende de zwavelachtige geur van rotte eieren. De lucht smoorde de frisse pepermintgeur... en was weerzinwekkend. Hij voelde hoe de stank zich hechtte op zijn tong en lippen, en zijn hoofdhuid begon te jeuken alsof er iets overheen

kroop. Josh haalde huiverend zijn vingers door zijn warrige blonde haar. De afvoer moest vast doorgespoeld worden.

Hij liet de oordopjes over zijn schouders bungelen en controleerde de boekenlijst in zijn hand. Toen keek hij nog eens naar de planken: *The Complete Works of Charles Dickens*, zevenentwintig delen, roodleren band. Waar moest hij die nu weer zoeken?

Josh werkte inmiddels bijna twee maanden in de boekwinkel en had nog steeds geen flauw idee waar alles stond. Er was geen opbergstelsel... of beter gezegd, er was wel degelijk een systeem, maar dat kenden alleen Nick en Perry Fleming, de eigenaars van The Small Book Shop. Zowel Nick als zijn vrouw kon binnen luttele minuten in de winkel of de kelder om het even welk boek vinden.

Opnieuw dreef een golf pepermuntgeur, onmiddellijk gevolgd door de stank van rotte eieren, zijn neus binnen. Josh moest hoesten en voelde dat zijn ogen begonnen te tranen. Dit was geen doen! Hij stopte de boekenlijst in een van zijn broekzakken en de oordopjes in de andere en baande zich een weg tussen de stapels boeken en dozen door naar de trap. Hij hield het geen seconde langer vol in die stank. Hij wreef met de muis van zijn handen over zijn ogen, die inmiddels hevig brandden. Hij greep de trapleuning beet en trok zich omhoog. Als hij niet snel frisse lucht kreeg, ging hij nog over zijn nek – maar vreemd genoeg, hoe hoger hij kwam, hoe sterker de stank werd.

Hij stak zijn hoofd boven de keldertrap uit en keek om zich heen.

Op dat moment beseftte Josh Newman dat de wereld nooit meer hetzelfde zou zijn.

Josh tuurde over de rand, zijn ogen traanden door de stank van zwavel en pepermunt. Zijn eerste indruk was dat de doorgaans rustige winkel overvol was: er stonden vier mannen tegenover Nick Fleming, de eigenaar. Drie van hen waren lompe reuzen van kerels, de vierde was kleiner en had een sinister voorkomen. Josh dacht meteen dat de winkel werd beroofd.

Zijn baas, Nick Fleming, stond midden in de boekwinkel, tegenover de anderen. Hij was een tamelijk gewoon ogende man van gemiddelde lengte en bouw, zonder echt opvallende kenmerken, behalve zijn ogen, die heel licht waren, bijna kleurloos. Zijn zwarte haar was gemillimeterd en hij leek altijd een stoppelbaard te hebben, alsof hij zich een paar dagen niet geschoren had. Hij was zoals gewoonlijk gekleed in een eenvoudige zwarte spijkerbroek, een slobberig zwart t-shirt dat reclame maakte voor een concert dat vijftienvintig jaar eerder had plaatsgevonden, en een paar afgedragen cowboylaarzen. Om zijn linkerpols zat een goedkoop digitaal horloge en om zijn rechter een zware zilveren schakelarmband en twee sfofele veelkleurige vriendschapsarmbandjes.

Tegenover hem stond een kleine grijze man in een keurig pak.

Het drong opeens tot Josh door dat er geen woord werd gezegd... maar toch gebeurde er iets tussen hen. Beide mannen stonden roerloos, hun armen dicht tegen hun lichaam gedrukt, ellebogen naar binnen, handpalmen omhooggedraaid. Nick stond midden in de winkel terwijl de grijze man dicht bij de deur stond, omringd door zijn drie in zwarte jas gehulde metgezellen. De vin-

gers van beide mannen bewogen, trilden, dansten, alsof ze als bezeten aan het typen waren, duim tikkend tegen wijsvinger, pink tegen duim, wijsvinger en pink gestrekt. In Flemings handpalmen verzamelden zich flarden groene mist die ingewikkelde patronen vormden en naar de vloer zweefden, waar ze als slangen gingen liggen kronkelen. Smerige, gelige rook droop van de in handschoenen gestoken handen van de grijze man en spatte als een smerige vloeistof op de houten vloer.

De stank kwam van de rook die de lucht vulde met de zware geur van pepermunt en zwavel. Josh voelde zijn maag in opstand komen en hij moest hard slikken, want de stank van rotte eieren was genoeg om hem aan het kokhalzen te brengen.

De lucht tussen de twee mannen trilde met flarden groene en gele rook, en waar die elkaar raakten, sisten en knetterden vonken. Flemings vingers bewogen en een lange, vuistdikke sliert groene rook verscheen in zijn handpalm. Hij blies erop, een korte sissende uitstoot van lucht, en de rook wervelde de lucht in en bleef kronkelend op hoofdhoogte tussen de beide mannen hangen. De korte, dikke vingers van de grijze man tikten hun eigen ritme en een gele bal van energie sprong uit zijn handen en dreef weg. De bal raakte de sliert groene rook en die wikkelde zich onmiddellijk rond de bal. Er klonk een vonkende *knal*... en de onzichtbare explosie slingerde beide mannen achterwaarts het vertrek door, over de tafels met boeken heen. Gloeilampen knalden en tl-buizen spatten uit-een en het regende glasscherven. Twee van de ramen vlogen eruit terwijl een tiental van de kleine vierkante ruitjes verbrijzelde of kleine barstjes vertoonde.

Nick Fleming viel op de vloer, vlak bij de deuropening naar de kelder, en landde bijna boven op Josh, die als versteend op de trap stond, zijn ogen groot van schrik en afgrijzen. Terwijl Nick over-eind krabbelde, duwde hij Josh verder de trap af. 'Blijf beneden, wat er ook gebeurt, blijf beneden,' fluisterde hij met een zweem van een ondefinieerbaar accent in zijn Engels. Terwijl hij zich omdraaide, richtte hij zich op en Josh zag hoe hij zijn rechterhandpalm tot vlak voor zijn gezicht bracht en daartegen blies. Toen

maakte hij een werpbeweging naar het midden van de winkel, alsof hij een boogbal wierp.

Josh rekte zijn hals om de beweging te volgen. Maar er was niets te zien... en toen was het net of alle lucht uit de ruimte werd gezogen. Boeken werden opeens van de planken gerukt en op een rommelige hoop midden op de vloer gegooid, ingelijste prenten werden van de muren geplukt, een zwaar wollen tapijt rolde zich op en werd naar het midden van het vertrek gezogen.

Toen ontplofte de hoop.

Twee van de grote mannen in zwarte overjas werden getroffen door de volle kracht van de explosie. Josh keek toe terwijl boeken, sommige zwaar en hard, andere zacht en scherp, als nijldige vogels om hen heen fladderden. Hij kromp meevoelend in elkaar toen een van de mannen een woordenboek pal in zijn gezicht kreeg. Het boek sloeg zijn hoed en zonnebril van zijn hoofd... en een levenloos ogende, vaalgrauwe huid en ogen als gepolijste zwarte steentjes werden onthuld. Een plank vol liefdesromans sloeg tegen het gezicht van zijn metgezel en brak de goedkope zonnebril in tweeën. Josh zag dat ook hij ogen had die leken op steentjes.

En opeens beseftte hij dat het steentjes wáren.

Hij draaide zich om naar Nick Fleming terwijl zich op zijn lippen een vraag vormde toen zijn baas hem vluchtig aankeek. 'Hou je gedekt,' beval hij. 'Hij heeft golems meegebracht.' Fleming trok snel zijn hoofd in toen de grijze man drie lange, speerachtige schichten gele energie door het vertrek wierp. Ze doorkliefden boekenplanken en bleven steken in de houten vloer. Alles wat ze aanraakten begon ogenblikkelijk te rotten. Leren banden knapten en scheurden, papier werd zwart, houten vloerplanken en boekenplanken verdroogden en verbrokkelden.

Fleming wierp nog een onzichtbare bal naar de hoek van het vertrek. Josh Newman volgde de beweging van de arm van zijn baas. Terwijl de onzichtbare bal door de lucht vloog, doorkruiste die een baan zonlicht en heel even zag Josh de bal opgloeien, groen en gefacetteerd, als een smaragden bol. Zodra het zonlicht er niet meer op viel, verdween hij weer. Toen deze bal de vloer raakte, was